

©J.W. Cappelen AS 2002

Materialet på dette nettstedet er omfattet av åndsverkslovens bestemmelser. Det er lagt ut for at du skal kunne lese det på skjerm (+ ev. andre tilsiktede utnyttelsesmåter). Uten særskilt avtale med Cappelen er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring utover dette bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Ord uten lyd Camilla Gibb

I en engelsk hage

Her er stedet den mannen som kalles faren vår kommer fra: Han sitter på en låve sammen med brødrene sine, Garreth og Timothy, en regntung apriltermiddag i Cotswold Hills. Garreth, eldstemann med to års ledelse, er hjemme på påskeferie etter nettopp å ha gjort unna sitt andre semester på Wheaton pensjonatskole. Moren, Puff, som har fått navnet sitt på grunn av den myke, grå svampen av hår som rammer inn ansiktet hennes, har mesteparten av dagen snakket i overstrømmende ordelag om sin eldste sønn: «Er han ikke blitt en ordentlig liten gentleman?» Fem år gamle Timothy sitter taus de fleste timene han er våken, med kinnene kronisk utspilt av et lager med lakriskonfekt.

Douglas er den mellomste – for liten til å sendes på pensjonatskole, og forbigått av sin yngre bror når det gjelder morens sukkerglasserte hengivenhet. Han er humørsyk og innadvendt, og det som til slutt skal komme til å bli hans dramatisk tidlige hårtap, har allerede begynt å vise seg ved at hårfestet over den rynkede pannen blir stadig høyere. Som et forebyggende tiltak smører Puff pannen hans inn med eggehvite hver kveld før sengetid. Når Douglas sover, drømmer han at han er en jagerpilot på de alliertes side, og til tross for at det utenfor drømmeland pågår en virkelig krig, finnes det alltid et egg å legge til side med tanke på Douglas' hode.

Dette sløseriet er i all hemmelighet til grenseløs irritasjon for faren, Hugo. Puff knekker et lunkent påfuglegg mot kanten av en hvit porselensbolle og sier: «Ja, jeg skal i alle fall sørge for at vår lille Doug blir den flotteste påfuglen av dem alle.» Som Gloucestershires mest aktede prydfugloppdretter dirrer Hugo når han ser fruktene av sitt arbeid bli kastet bort på den mellomste sønnens tykke skalle. Men han har ikke noe han skulle ha sagt, for dette er et hus som domineres av Puffs repertoar av relativt merkelige ideer.

Akkurat denne ettermiddagen har Puff – i et av sine idiosynkratiske og underlig velmente forsøk på å oppdra sønnene – låst alle tre inne på låven. Hun har fått det for seg at den beste måten å få guttene til å utvikle en livslang motvilje mot smaken av ondskap på er å la dem få tilbringe flerfoldige timer på høylys dag med å hengi seg til gin og tobakk slik at de blir «syke som synden selv».

Mens detaljene angående det som utspiller seg bak den låste låvedøren forblir uregistrert i familiens samlede annaler, unnlater ikke fremtidige generasjoner å se ironien i eksperimentet. Alle de tre brødrene setter i voksen alder kornbrennevin høyere enn meningsfylte forhold til andre mennesker.

Faren vår, Douglas Tate Barley, var den av disse tre som beleilig nok var blitt velsignet med et par forbokstaver som beskrev noe som for oss barna, før vi ble tenåringer, fortonte seg som en av de mer pinlige bivirkningene av lidelsen hans. Selvfølgelig trodde vi i årevis at alle pappaer ristet og skalv.

På et eller annet vis gifter alle de tre guttene seg, skjønt ikke uten at det oppstår stridigheter. Det later til at Garreth gifter seg med Cassandra fordi Cassandra tidligere var kjæresten til Douglas. I hvert fall kan det synes som om det er derfor, i og med kommentarer som: «Jeg gjorde henne en tjeneste, Douglas. Hun var altfor god for deg, for pokker.» Cassandra er fra Australia, og dette får far Hugo til å gå i sin grav mens han sier ting som: «Det var tross alt en grunn til at vi sendte sårne som henne til de fordømte koloniene.»

Det må riktignok innrømmes at Timothy er betatt av Louise, men da han frir til henne, er det på grunn av farens reaksjon den kvelden han presenterer henne for sine foreldre: «Hvis ikke hun der er en jævla guling, kan du kalle meg en krakk.» Tidspunktet for frieriet kan umulig ha vært helt tilfeldig.

Han som skal bli faren vår, gifter seg med den kvinnen som Garreth blir funnet kravlende oppå i baksetet på Roveren sin seks og et halvt døgn etter at han inngikk ekteskap med Cassandra.

Douglas er nettopp blitt hjemsendt fra det militære på grunn av en eller annen ukjent forseelse, og han vet ikke hva han skal finne på, annet enn å gifte seg. Stakkars Cassandra er til stede i mine fremtidige foreldres bryllup og ser ut til å være den som blir aller mest rørt over synet av den nydelige bruden.

Men min snart nybakte far har vært lur nok til å sørge for å gifte seg med datteren til en RAF-kaptein som han regner med vil bistå ham med å komme tilbake i uniform igjen. Han er ganske stolt av seg selv. Ikke bare har han utsikter til en potensiell jobb, han har også lyktes i å ta Garreths sidesprang og omdanne det til Cassandras svigerinne. I likhet med sine brødre unnslipper imidlertid heller ikke han Hugos rasistiske vrede. Med sitt lange, beksvarte hår forårsaker hans nye brud, Corinna, nedsettende bemerkninger som: «Vi vant ikke den jævla krigen bare for at du skulle gå av sted og gifte deg med en av dem!»

For at dere ikke skal tro at min fremtidige mor bare er en hjelpeløs brikke i hele denne affæren, kan jeg forsikre dere om at hun hadde sine egne egoistiske motiver. Hun virkelig storkoste seg ved tanken på sine foreldre og deres utbrudd: «Tror du det var for noe slikt som dette at vi sendte deg på privatskole i Sveits?»

«Jeg nekter å tro at dette skjer. Sønnen til en påfuglbonde, Corinna?» sukket moren.

Det var her min fremtidige mor taktfullt bemerket: «Kanskje du kunne hjelpe ham med å finne en jobb, pappa. Han er nettopp blitt sparket fra det militære.»

Vi stoler på at det vi kjenner som normalt, er normalt bare fordi det er kjent for oss. Verdener møtes i kollisjon, og sammenhengen i historiene våre smuldrer opp. Jeg merker det i de tomme blikkene jeg ofte får i middagsselskaper. Når andre mennesker gjenforteller historier, har jeg det med å komme med innskudd som: «Å ja, jeg vet nøyaktig hva du mener. Jeg pleide å føle det akkurat slik hver gang faren min holdt meg utfor broen etter armhulene.» Øyne som tidligere var animerte, stirrer plutselig edruelig på meg. «Dere vet,» hender det at jeg legger håpefullt til, «den broen over Don River?» En høflig vert bryter kanskje opp det ubehagelige øyeblikket med et taktfullt plassert forslag om mer stiltonost. Og hvis jeg hadde hatt en kjæreste, ville dette ha vært det perfekte øyeblikket for vedkommende til å gi låret mitt et beroligende trykk under bordet og hviske meg noen ord i øret, som for eksempel: «Alt i orden, kjære deg. Bare prøv å la være å si noe.» Ofte har taushet virket som den eneste valgmuligheten.

Jeg pleide å lure på om folk faktisk skjønnte hva jeg snakket om, og bare gjorde seg spesielt gjenstridige. Senere, når jeg var kommet hjem, lette jeg gjennom en tankeverden full av endeløse enger med sammenfiltrede bregner og stikkelsbærbusker, mens jeg hviskende beskrev en taus, liten, perfekt verden av fremmede for min innbilte elsker i mørket: «Har du aldri sett den? Verden, slik den ser ut når du ikke er i den? Har ingen noen gang gitt deg anledning til det?» Jeg har faktisk ikke ord som kan beskrive den, og kanskje ingen andre har det heller, for ingen later til å skjønne hva jeg mener. Kanskje verdener ikke eksisterer uten ord.

Da jeg nærmet meg slutten av tenårene, hadde det inntruffet så mange episoder at jeg tenkte jeg ville ringe til en av de mange utmerkede terapeutene jeg hadde fått anbefalt. Jeg hadde en bunke med små papirlapper med navn og numre – lapper stukket til meg i smug (og med skremmende hyppighet) under bord, på biblioteker, i banker, til og med på museer. Av en eller annen grunn spesielt på museer. Jeg hadde tenkt å spørre en av disse ekspertene nøyaktig hva som betegner det normale. Å bli vekket av sin far midt på natten for å holde en finérplate foran et vindu mens han spikrer mørket ute?

Slik kom jeg til Lydia Hutchinson, medisinsk sosialarbeider, som insisterte på å gi meg en klem på slutten av hver femogførti minutters seanse – en truende gest med utstrakte armer som jeg brukte ukens resterende seks dager på å grue meg til. Hun oppmuntret meg til å arbeide sinnet ut av meg ved hjelp av et oransje balltre av plast på størrelse med en liten hai og et fotografi av faren min støttet opp mot en knall-lilla pute, klar til å ta imot en skikkelig omgang juling. «Men jeg kan ikke,» gjentok jeg hver gang. «Det kan godt være at jeg *er* undertrykt og kuert, men selv om jeg ikke hadde vært det, ville jeg etter all sannsynlighet neppe ha valgt denne måten å gi utløp for sinne på.» En oransje plastgjenstand var bare ikke det våpenet jeg ville ha valgt, ikke i en eneste av fantasiene mine.

«Hvordan kunne du tenke deg å gi utløp for sinnet ditt, da?» ville hun vite.

«Men jeg er jo ikke engang sint!» protesterte jeg.

«Men hvis du hadde vært det?» (*Herregud, hun ga seg jo ikke.*)

«Da ville jeg be deg om å dra pokker i vold!» utbrøt jeg.

«Flott!» sa hun rosende. «En fantasi!»

«Det er ikke noen fantasi,» sa jeg. «Jeg mener det alvorlig.»

«Enda bedre!» utbrøt hun begeistret. «Transferens. Du overfører sinnet ditt til meg!»

Jeg himlet med øynene.

Hun hadde et aldri så lite transferensproblem selv. Hun spurte meg om julen var en tid med spesielt anspent atmosfære, og om faren min noen gang hadde slått moren min mens de pyntet juletreet. Jeg kunne ikke huske at det hadde inntruffet noe slikt, og selv om det virket mulig, ble jeg mistenksom da hun spurte om faren min noen gang med overlegg hadde prøvd å stikke moren min i hånden med julestjernen. Jeg sa «nei» og hun sa «den drittsekken», og vi så nok litt forvirret ut, begge to. Det virket som om hun hadde en fiksering når det gjaldt myke, hvite kosedyr, og fordi hun ikke lot til å ville gi seg med denne ideen om at jeg skulle benytte meg av det oransje balltreet, foreslo jeg en dag at hun kunne slå litt med det selv.

Hun tilbød seg å demonstrere. Hun grep balltreet og begynte å banke rytmisk i betongveggen i det underjordiske puterommet sitt. Hun startet lett, men så jobbet hun seg opp til et imponerende crescendo hvor hun kom med en høyst forbløffende serie med kraftuttrykk: «Din helvetes-drittsekk-av-et-jævla-rasshølslikkende-rævpulende-soper-ekorn-knull!» Ekorn? Jeg hadde ikke lyst til å spørre.

Jeg så på henne med forbauselse og avsky, der hun dalte ned i saccosekken med den vanligvis så perfekte franske fletten i full oppløsning og en merkelig selvtilfreds glød i blikket.

«Var det godt for deg?» undret jeg sarkastisk.

«Helt herlig,» sukket hun og brast i latter. Jeg fikk frysninger på ryggen.

Det er vel unødvendig å si at opplevelsen satte meg på den tanken at hun var særdeles dårlig kvalifisert til å gi meg innsikt i normalitetens verden. Det hadde vært problematisk nok for meg å komme meg til henne i utgangspunktet. Blant min fars mest hardnakkede mantraer var: «Ost gir deg mareritt,» «Rødt hår er et tegn på innavl,» og «Prestene stikker den opp i ræva på deg, mens psykiaterne vrir den rundt mellom øra dine.» Han hadde en temmelig paranoid, velutviklet oppfatning om et herrefolk som han selv lot til å være den eneste gjenlevende representanten for. Han var overbevist om at han ble forfulgt av en allianse mellom irsk-amerikanere og psykiatere. Jeg ble født i et overfylt rom på St. Mary Abbot's sykehus i South Kensington i 1968. Født i London, inn i en måned av netter og dager som bare kunne holdes fra hverandre ved hjelp av sine forskjellige nyanser av grått. Født inn i en nasjon som betraktet forløsningen av nytt liv som noe pinlig og upassende, og som drev en nasjonal helsetjeneste som betraktet det å føde som en patologisk affære som nødvendiggjorde en tidagers innleggelse.

I første klasse, da jeg fikk en ren, fin kladderbok der jeg skulle skrive noe som kaltes «Selvbiografien min», skrev jeg i overensstemmelse med familiens felles historie: «Jeg ble født lilla og død. Jeg ble født i England,» som for å antyde at fødested avgjorde fødselstilstand. Slik moren min beskriver det, kunne det faktisk godt ha vært tilfellet. Det var ikke slik at jeg sprenget meg vei ut i livet. Jeg ble pumpet ut i tilværelsen av en maskin. Selv om jeg var resultatet av en for tidlig sædavgang, var jeg ikke spesielt begeistret over å bli forløst ut i verden.

Det eksisterer ingen bilder av Corinna mens hun var gravid. Hun var tynn som en stake og jobbet som modell for Debenhams da hun oppdaget at hun bar på et lite frø, og hun betraktet overfallet på kroppen sin som både ødeleggende for karrieren og nedbrytende for sjelen. Hun var imidlertid i stand til å mobilisere en viss stolthet over å klare å skjule sin graviditet for verden utenfor. Det var først da hun var ni måneder på vei og stakk ned i kiosken for å kjøpe ti Mars-sjokolader på én gang, at sannheten kom for en dag. En velment kommentar fra kioskinnehaveren frembrakte et: «Å herregud, jeg er gravid!» – et hyl hvis ekko fortsatt gjenlyder i South Kensingtons gater.

To uker senere ble jeg motvillig drevet ut – skabbete og vrælende i de forvirrede armene til en kvinne som var fullstendig sønderknust over å være blitt degradert fra modell til mor. Da Douglas kom for å besøke henne, veide hun 3,2 kilo mindre enn hun hadde gjort før hun ble gravid.

«Kan jeg ta med meg noe mat til deg, Corinna? Hva har du lyst på?» spurte han hjelpeløst.

«Det jeg har lyst på,» sa hun, «er et lite stykke kylling,» og forestilte seg noe delikat og hvitt, uten skinn, uten ben, uten fett, himmelsk.

Han laget kylling til henne. Gned den inn med svinefett, stekte den og hadde den med til henne dagen etter i en brun papirpose. Hun tok ett blick på den fettete posen og sa spakt: «Beklager, Douglas, men jeg er redd du blir nødt til å fjerne den.» Han var ikke sikker på om det var kyllingen eller ungen hun siktet til.

Corinna kom hjem til et hus som Puff hadde passet. Å «passe huset» var tydeligvis en evfemisme for å lage fudge og etterlate seg klissete flekker på vinduene eller å svi kjeler i forbindelse med tilberedningen av egg til Douglas' kveldsmat. Corinna ble rasende. Så snart hun var hjemme igjen, dyttet hun lille Thelma i armene på Puff, grep støvsugeren og ga seg til å støvsuge vilt omkring seg, mens Douglas og moren hans sto og presset seg opp mot veggen i fryktsom forbauselse.

Etter dette la Corinna seg til i sengen og hatet ektemenn og spedbarn og menneskeheten generelt. Hadde dette skjedd i nyere tid, ville noen ha foreslått fødselsdepresjon, slik Corinna holdt på når hun tenkte de morderiske tankene sine høyt. Hun drømte om å begrave babyen i bakhagen. Hun drømte om en solsikke som vokste opp akkurat der, drømte at hun lot seg narre av dens skjønnhet, at hun følte sorg ved tanken på at barnet hennes kanskje ville ha vokst opp og blitt like oppsiktsvekkende og majestetisk som denne blomsten. Men så snudde den ansiktet mot henne og begynte å slippe frøene sine ned på bakken, mens den skrek med uhyggelig, skingrende stemme: «Mammaaaa!»

«Douglas!» hylte Corinna ut i den skrekkelige natten. «Jeg holder ikke ut lenger! Få den vekk!» Ordene nådde rommet hans i enden av gangen og fremskyndet avreisen hennes neste dag. Hun skulle bo hos sin søster Esmerelda i Edinburgh, og ville han vennligst *gjøre noe* med ungen!

Det han gjorde, det han alltid gjorde, var å ringe til sin mor. Han kjørte lille Thelma hjem til Puff og påfuglbonden Hugo i Gloucestershire. Puff ble henrykt over anledningen til å få utnyttet sine så altfor ubrukte foreldreferdigheter på sitt første barnebarn. Hugo var imidlertid ikke på langt nær så fornøyd. «Snørrunge,» mumlet han og tråkket sagmugg fra låven innover gulvteppet på vei inn for å spise kveldsmat. «Hvorfor gir du ungen den beste kremfløten vår?» kunne han rope til Puff. «Det er jo som å kaste bort oksesteik på ei jævla bikkje.»

Åtte måneder senere vendte Corinna tilbake (i ny og forbedret utgave, ifølge familiens felles historie), sterkt oppsatt på å fornye sine fordringer som mor. Hun erklærte at forvandlingen skyldtes at hun, da hun kom tilbake til svigerforeldrenes gård, hadde funnet lille Thelma – blek, tynn og med utstående tenner – bundet fast til trappegelenderet. «Hun hylte jo som en sirene,» forklarte Puff for Corinna i et forsøk på å rettferdiggjøre seg.

Men min mor, i sin nyervervede svulmende moderlighet, protesterte: «Det spiller ingen rolle hva hun gjorde. Man binder bare ikke den jævla ungen til et gelender!»

«Du er ikke lite freidig, kommer inn i mitt hjem og forteller meg hvordan jeg skal ta meg av den datteren du selv reiste fra. Hvem er det som har vært oppe med henne midt på natten i alle disse månedene? Du er ikke skikket til å kalle deg selv mor!» ropte bestemor.

«Det er *min* unge, og jeg er kommet for å ta henne med hjem,» sa min mor og frigjorde meg fra gelenderet og tullet meg inn i kåpen sin.

Douglas hadde savnet Corinna voldsomt. «Pusen min, vi skal gjøre alt vi kan,» sa han. «Vi finner en barnepike hvis vi blir nødt til det. Leier inn hjelp.» Til hans store forbauselse svarte hun: «Jeg vil ha en til. Jeg er redd jeg har ødelagt denne her. Kom, så prøver vi igjen.»

Sannheten var at den nyervervede moderligheten hennes hadde sitt opphav annetsteds. Nærmere bestemt i Edinburgh, i armene på en ung advokat som hun hadde hatt intense og indiskré treff med nesten hele den siste måneden. Også fødsel nummer to var tilsynelatende prematur. Men denne gangen var hun klar, og lille Willy meldte sin ankomst helt etter manus. Corinna kastet seg ut i morsrollen med fynd og klem. Dette barnet skulle bli annerledes. Det *var* annerledes – frukten av et ikke avslørt kjærlighetsforhold, selvvalgt, bekreftelsen på hennes kvinnelighet, ynglet frem av lidenskap og hemmeligheter.

Etter dette ble jeg forvist til det ubeleiliges verden. Men siden pappa også hørte hjemme i denne verdenen, fant jeg en forbundsfelle i ham, og da jeg ble tobent og verbal, ble jeg også nyttig for ham. Min jobb var å samle hønseegg og hjelpe til med å mate duene. Jeg kalte hagen vår for bondegården, selv om det rett og slett var en hage der vi hadde en liten innhegning med hønsenetting. Vi hadde flyttet fra London til en landsby som het Little Slaughter, like nedenfor Hog's Back. Vi hadde flyttet dit fordi mamma, som var en ganske bortskjemt datter, hadde bedt faren sin om penger til innskudd på et hus. Hun var lut lei av den brune leiligheten i London, lei av hver dag å bli minnet på de livene hun kanskje ellers kunne ha levd, hver gang hun trillet barnevognen med Willy forbi butikkvinduer fulle av elegante utstillingsdukker. «Slik kunne jeg ha vært,» pleide hun å sukke. Å, tenk å være tynn, manikyrt og anemisk.

Det fantes ingen butikkvinduer i landsbyen som kunne minne henne på noe som helst annet enn den dystre nåtiden. Det fantes faktisk ikke noen butikker i det hele tatt, heller ingen skole eller noe bibliotek, og hos naboene så man ikke den aller minste oppvisning av velvillig innstilling mot den nyankomne familien. Det lå syv små hus ved foten av et stort herskaps hus og en ørliten kirke fra det ellefte århundre. Av de halmtekte småhusene var vårt det minste, omgitt av roser og innhyllt i blåregn og følgelig nøyaktig som på et engelsk prospektkort, slik jeg husker det. Men det var et hus som var kjøpt med bestefar Harrys nye penger, og her lå forklaringen på den problematiske måten vi var blitt mottatt på. Nye penger var ille nok, men disse nye pengene var ikke engang våre.

Vi ble frosset ut. Det må ha eksistert en eller annen offentlig forordning i landsbyen som sa at nabobarna ikke fikk lov til å leke med meg. Mamma var skrekkelig ensom uten en sjel i sikte som kunne bli imponert over henne eller forgude henne, så den oppgaven falt i sin helhet på Willy,

kjeruben. Pappa kjørte Minien til jernbanestasjonen i Guildford hver dag og tok toget opp til London, der han hadde en jobb som ifølge hans egen beskrivelse gikk ut på å «be feite, gamle tullinger ut til lunsj». Disse fylte han opp med noen glass gin og tonic, for så å sette dem på toget tilbake til konene sine i Hammersmith, slik at han så vidt rakk en times lur i parken før han måtte tilbake til reklamebyrået. Han hatet hvert sekund av jobben, noe han ofte lot oss få høre.

Alle sammen søkte vi frelse gjennom fantasivenner. Pappas var en sekretær som het Teresa. Det visste jeg, for av og til kom han inn på rommet mitt ved sengetid og sa: «Nå leker vi en lek. Vi leker at vi er på jobben, og så er jeg sjefen og du er sekretæren min og heter Teresa.» Han pleide å sette seg på sengen min, og så lot jeg som om jeg skrev på maskin. Det likte jeg – det var morsomt å la fingrene løpe klikketi-klikk over et innbilt tastatur.

«Og hva gjør Teresa når sjefen kommer inn i rommet?» spurte han. «Akkurat,» sa han. «Hun lukker øynene og åpner munnen, og så gir sjefen henne et deilig kyss.» Og så stakk han den innrøykte tungen sin inn i munnen min, og jeg kjente det ubarberte ansiktet hans. Akkurat den delen likte jeg ikke, men jeg likte det meste av det andre som hadde med det å være Teresa å gjøre. Særlig da pappa ga meg en liten parfymeflaske og sa: «Denne bruker Teresa. Kan du ikke ta på deg litt av den hver kveld før pappa kommer for å kysse deg god natt?»

Mamma hadde Peter. Peter var en oppdiktet mann som ringte henne på telefonen. Det visste jeg, for det hendte at telefonen ringte, «ring-ring», og da pleide mamma å ta den, fortsatt i bare nattkjolen, og knise lavt og legge armen rundt midjen og lene seg bakover i stolen og si: «Å, Peter.» En dag merket hun at jeg så spørrende på henne, og etter at hun hadde lagt på røret, sa hun: «Thelma, har du ikke noe bedre å foreta deg? Du har jo dine egne fantasivenner – kan du ikke gå og leke med Ginniger og la meg få leke i fred med mine?»

«Er Peter på liksom?» spurte jeg.

«Ja,» sukket hun. «Peter er på liksom.» Og jeg skjønnte hva hun mente. Fantasivenner var hemmelige venner.

Og jeg hadde faktisk noe bedre å foreta meg. Jeg hadde teselskaper og begravelser å gå i. Jeg hadde fantasivennene mine – Ginniger, Janawee og Heroin, og dessuten Teddy og yndlingsdukken min, Blondie, med det overdrevne håret. Det var min jobb å samle de tause troppene, forsikre meg om at håret deres var børstet, og skjenke opp teen. Små stoler ble plassert rundt Bæ, det blå ullteppet, som utgjorde bordet ved den lille teserveringen, og som sugde opp vann og samtalene våre. Av og til lekte vi kontor.

Et år senere satt jeg alene på et venteværelse sammen med noen dukker jeg aldri hadde truffet før, og ventet på at mamma skulle bli ferdig hos legen. Jeg sa til Ginniger: «Disse dukkene er uskikkelige sekretærer. Og du vet hva det betyr. Hjelp meg med å binde dem til stolene, Ginniger.» Vi tok av dem underbuksene, men det fantes ikke noe tau på venteværelset, så den beste løsningen jeg fant på var å rive ut litt av det lange håret deres med tennene og binde dem med deres egne nylonfibre.

Den kvelden kom ikke pappa for å si god natt. Han var sammen med mamma nede på kjøkkenet, og hadde det travelt med å unngå å bli truffet av flyvende tallerkener. «Din drittsekk!» skrek hun. «Hvor i helvete har hun fått den ideen med uskikkelige sekretærer fra? Hva har du gjort med henne?»

Jeg klemte Teddy inntil meg og hvisket til Heroin på toppen av trappen: «Å nei, Heroin, mamma vet om hemmeligheten. Gjør noe!» Heroin, taus og stoisk som alltid, gjorde tegn til meg at jeg skulle klatre opp på ryggen hennes. Hun er hesten min av og til når vi blir redde. Da tar hun meg med på en galopp som er så hard og rask at bakken fortoner seg som en grønn elv. Hun har tykke, tunge hover som knuser blomster og slemme mennesker, og når jeg snur på hodet for å se bak oss, ser jeg nedtrampede iriser og flatklemte hjerner.

Det var ikke bare mamma som visste om sekretærene – det gjorde også en psykiater som het dr. Reginald Knowles. Han hadde sett på meg gjennom glassruten på sykehuset i Guildford mens jeg lekte. Corinna tok meg med dit etter at søsteren hennes, Esmerelda, hadde vært på besøk hos oss. Jeg likte Esmerelda. Hun var større og mykere enn mamma, og stemmen hennes var pen og trøstende. Hun laget crêpes med sitron og melis på til Willy og meg mens mamma lå i sengen og hadde migrene. Og så spurte hun meg: «Hva har du lyst til å gjøre i dag?» Jeg tok hånden hennes og leide henne ut i hagen og presenterte henne for duene. Det var tolv stykker, av et spesielt slag med elisabetanske fjærkrager rundt halsen, og jeg visste navnet på hver enkelt av dem. Hun sa hyggelige ting som: «Ja, hun der er sannelig en søt fugl,» og jeg sa: «Hvordan vet du at det er en jente?» og hun sa: «Jo, fordi den er så søt.»

«Jentene er de med de stramme rumpene,» påpekte jeg, og da sa tante Esme at hun følte seg litt rød og varm og kunne ha lyst på en god kopp te.

Inne på rommet mitt prøvde hun å presse seg ned i den stolen som Janawee allerede hadde satt seg i. Jeg skvatt til: «Å nei, tante Esme! Det der er stolen til Janawee!» Jeg så Janawee gli ned under trusselen om å bli tilintetgjort.

Tante Esme sa: «Å, unnskyld, lille blomsterknopp, kan jeg sitte i den der?»

«Nja, vanligvis er det der Heroin sitter, men Heroin kan sitte her på Bæ, siden det bare er i dag.»

«Og hvilke andre er det vi har her sammen med oss?» spurte tante Esme interessert.

«Ginniger. Og Teddy og Blondie. Janawee er bare en baby, så hun kan ikke snakke ennå. Hun har ikke engang fått tenner. Heroin er den største. Hun er større enn meg. Og Ginniger er den mellomste.»

Heroin var den største, den modigste, den mest voksne av oss. Hun sov ikke sammen med oss andre, men i kottet under trappen, og hun kunne alfabetet og satt samvittighetsfullt og skrev bokstaver i en bok med blå linjer inni og jeg heter . . . på omslaget. Heroin holdt på med å lære meg alfabetet, selv om hun av og til mistet tålmodigheten med meg og sa at jeg var altfor stor til å oppføre meg «som en slik baby», men som regel bare nikket eller ristet hun på hodet uten å si noe.

Janawee var virkelig en baby. Hun hadde skulderlange, blonde fletter, én på hver side av hodet, og en liten, rosa blomst av en munn. Hun ville bare ha brent, ristet brød med Marmite, som var et salt grønnsakspålegg. Hun gråt en hel masse fordi hun var redd for nesten alt mulig, og hun var like liten og ømtålig som en fugleunge og sov helt inne i armhulen min om natten fordi hun var redd for spøkelsene som bodde under sengen. Jeg var redd for dem selv også, og pleide å krølle meg sammen til en liten ball for at de ikke skulle komme og gnafse på tærne mine.

Ginniger var, tja, akkurat som meg. Et sted i midten. Av og til som en mor for Teddy og Blondie og Janawee, av og til Heroins lille baby, av og til pappas uskikkelige sekretær, av og til kjælegrisen hans, av og til mammas lille ubeleilighet, av og til pappas lille hjelper, av og til Willys søster, tante Esmes blomsterknopp eller bestemor Puffs store, flinke jente, men alltid ganske mutt og forsagt og taus. Hun sa svært lite, og det hendte sjelden, om noen gang, at hun lo.

Selv om det var Heroin jeg snakket med, var det Ginniger som bare var. Vi trengte aldri å snakke sammen, for da ville vi bare si nøyaktig de samme tingene. Enten fantes det to av meg – Thelma og Ginniger – eller så fantes det én meg i to kropper, men uansett var vi uatskillelige og umulige å holde fra hverandre for andre, bortsett fra ved navn. Jeg var visst den eneste som visste hvem det var som snakket.

«Vi liker å leke kontor,» betrodde jeg tante Esme.

«Og hvordan leker vi kontor?» spurte hun interessert.

«Jo, pappa er sjefen og vi er sekretærene,» fortalte jeg. «Og så gjør vi sånn,» og så lot jeg som om jeg skrev på maskin slik at fingrene løp over tastaturet og laget klikketi-klikklyder. «Og så tar vi telefonen når den ringer, og lager te.»

«Ja, da har dere sikkert en brukbar inntekt,» sa tante Esme bifallende.

«Mm-mm,» nikket jeg. «Og når vi har gjort en god jobb, sier sjefen: 'Det var sannelig et godt utført stykke arbeid, frøken Hva-De-nå-heter. Her er en liten gave til min hjelpsomme, lille sekretær,' og så gir han oss en ny penn eller en parfymeflaske, og så takker vi ham ved å gi ham et stort kyss.»

«Hva slags kyss?» spurte tante Esme.

«Et sånt et,» sa jeg. Og så lukket jeg øynene og åpnet munnen som en gullfisk, akkurat som pappa hadde lært meg.

«Å ja, den typen kyss,» sa tante Esme sakkyndig. «Men hva skjer hvis dere ikke gjør en god jobb?» spurte hun.

«Jo, noen ganger sier han: 'Frøken Hva-De-nå-heter, jeg ser det er en skrivefeil i dette brevet. Det er nok best De legger Dem mens jeg foretar avstraffelsen.»

«Og hva skjer videre?» hvisket hun og sperret øynene oppmuntrende opp.

«Jeg gjør som sjefen sier, for det er jo jobben min.»

«Hva er det som er jobben din?» ville hun vite.

«Det jeg sa. Skrive på maskin og ta telefonen og sånne ting.»

«Og å legge deg,» insisterte hun.

«Bare når jeg har gjort en feil. Det hender at jeg gjør det, for, som pappa sier, det er menneskelig å feile. Og selv sekretærer er menneskelige. Selv de flinke er uskikkelige iblant.»

«Og hva skjer etter at du har lagt deg?» spurte hun.

«Da sovner jeg og drømmer.»

«Og hva handler den drømmen om, da?» spurte hun alvorlig.

«Om et flyvende insekt,» sa jeg og gjorde et sveip med armen fra gulv til tak. «En øyestikker med en tynn, tynn pinne av en kropp. Jeg er et insekt som svever opp i rommet, og jeg setter meg her oppe» – jeg peker – «på veggen over puten min og bare ser ned. Jeg føler meg veldig høyt

oppe, for jeg er bare et bitte lite insekt og jeg er redd for å være så høyt oppe og sengen min og rommet virker så store. Og når lyden blir for høy, suger jeg bare luften kraftig i meg og øynene snur seg i hodet på meg og alt jeg ser er en stor, rød farge.»

Jeg var ganske nervøs etter at jeg hadde fortalt dette til tante Esme. Jeg visste at jeg hadde gjort noe galt, ettersom sekretærene, i likhet med Peter, skulle være en hemmelighet. Og nå visste jeg hva som skjedde når man røpet hemmeligheter. Mamma kastet tallerkener etter pappa på kjøkkenet, og så kastet hun en stol, og han sa: «Jeg tror jaggu du har brukket tommelen min!»

Og hun skrek: «Hvordan kunne du gjøre dette, Douglas! Du er syk – er du klar over det – du er rett og slett syk!»

«Er jeg syk?» ropte han. «Den som er syk, er den nysgjerrige lillesøsteren din. Det som er sykt, er å være avhengig av faren din, den arrogante jævelen – bo her i denne kjedelige, lille landsbyen og late som om vi er et par velstående dilettanter, når alle vet at jeg bare er en slave som tjener en slikk og ingenting i en jobb uten muligheter til forfremmelse, og du bare er ei bortskjemt merr! Ikke rart jentungen dikter opp ting – hun har ikke en eneste lekekamerat i hele verden. Bare den nevrotiske moren sin til selskap. Hva slags liv har hun egentlig? Hvordan kan du komme med slike beskyldninger? Jeg skjønner hvor hun får fantasien sin fra – herregud, hun dikter jo til og med opp vennene sine!»

Og så gråt mamma på den skjærende, klagende måten sin, og pappa prøvde å berolige henne og sa: «Skatten min. Så, så, det går nok bra. Det lureste vi kan gjøre er å komme oss vekk herfra. Skape oss vårt eget liv et annet sted. På avstand fra familien din. Prøv å ta deg sammen, elskede.»

Mens dette pågikk, hvisket jeg hele tiden til Janawee, for hun gråt og skalv inne i armhulen min: «Det går nok bra, jenta mi. Det går nok bra. Thelma og Ginniger er her. Vi går ikke fra deg. Og Heroin vil ta vare på oss.»

Og så drømte jeg igjen. Drømte en drøm om en munn som prøvde å innånde verden. En blodig munn i mørket, den rev opp de stingene som prøvde å holde den lukket. Jeg sto og balanserte på kanten av den med et godt tak i Janawee, holdt henne fast av alle krefter og prøvde å unngå at vi ble sugd inn av den forferdelige understrømmen som buldret like høyt som torden. Himmelen var i ferd med å revne av lyden. Og jeg holdt så godt fast at alle lemmene mine ble sugd inn i meg, slik at jeg ble til en pinne, en vandrende pinne, et insekt, slynget som fra en katapult opp på himmelens tak. Festet med nåler til undersiden av en tung, mørk sky. Trygg der, stiv og urørlig, med utsikt til den enorme verdenen nedenfor.